

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHAFT IN

te Tongeren bij M. OLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 14 JANUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN

an Z. H. Pius IX.

5e LIJST.

Bedrag der vorige lijst	fr. 524,50
Ontvangen het bureau van den Postrijder:	
M. P.-J. Peeters, relieur a Tongres	5,00
Une dame de Herderen	4,00
Une anonyme de Tongres	5,00
Une dame de Tongres	5,00
Un anonyme de Widole	20,00
M. Renckens, curé à Heru-St-Hubert	5,00
Un anonyme de Widole	1,00
L. Cuveffr de Ruyckhoven	10,00
M. Mop, curé à Fall-Mheer	10,00
M. Lepers, vicair id.	52,26
De inwoners der parochie Fall-Mheer	

Ontvangen door de tusschenkomst van M. den
dean:

Proesse Notre-Dame	50,00
Unonyme	5,00
M. oachim Meesen, propriétaire	10,00
Unonyme	10,00
M. Denis, recteur du béguinage	5,00
Une servante	
Bénissez, je vous en supplie, Très-Saint Père, ma famille qui, comme Vous et avec Vous, veut porter sa croix	45,00
Très-Saint Père, bénissez, s. v. p., notre famille et nos chers parents	5,00
Une dame anonyme	25,00
Une veuve anonyme	10,00
La paroisse de Nederheim	61,00
Id. Herderen	
M. le curé	10,00
Don de V. M.	5,00
Id. de M. S.	5,00
Id. de L. M.	5,00
Id. de R. S.	5,00
La paroisse de Wintershoven, canton de Looz	15,00
La paroisse de Millen, canton de Tongres	500,00

Total, fr. 4445,76

LIJST VAN MILLEN.

J.-H.-L. Smeets, curé, fr. 20,00. Chr. Maes, vicair, 10,00. N. 10,00. Cath. Vandenberg, dienstmeid, 0,50. Jan Petri, dienstknecht, 0,50. J. Vandenberg, dienstknecht, 2,00. Jan Tilkin, diensthode, 0,50. L. Liesens, 10,00. C. Liesens, 3,00. Onbekende, 2,00. Een lid van het genootschap van het H. Hart van Jesus, 2,50. J. Vrindts, 2,50. G. Vrindts, 13,00. V. Vrindts, 2,00. Een lid van het genootschap van het H. Hart, 2,50. P. Froidmont, 5,00. C. Hansen, 2,50. N. 1,00. L. Froidmont, 2,00. N. 0,50. N. 1,00. N. 1,00. N. 5,00. N. 1,50. N. 2,00. N. 2,00. N. 0,50. M. Malais, 0,50. Hermans V., 2,00. M. Hermans, 1,00. J. Moors, 0,50. N. 1,00. L. Coenegracht, 1,00. H. Dewallef, 10,00. M. E. Hermans, 20,00. Een lid van het genootschap van het H. Hart, 4,00. 1,00. L. Vrindts, 1,00. N. 1,00. P. Coenegracht, 2,00. N. 1,00. P.-J. Dewallef, 5,00. Naamloos, 17,00. N. 0,50. N. 0,24. Een onbekende, 0,50. Bertrand Dehareng, 1,00. David Steegen, 2,50.

DE BEUKENHOEVE.

(Vervolg.)

Een licht, dat op de eerste verdieping stond te branden, misleidde de bandieten en bracht hen in den waan, dat wij nog in huis waren.

Jacquelard en de zijnen slopen in het kreupel hout in de nabijheid van de hoeve om zich te verzekeren, dat er niets gaande was en hun geen hinderlaag gesteld was. Zijn loerend oog bespeurde niets verdachts.

Nu gaf hij het teken tot den aanval; men beantwoordt dit met het blijde gehuil, dat ons aan den zoom van het woud als vastgenageld deed staan.

Daarop volgde een toneel van geweld en woeste zegenpale; de dronkenschap en de hoop op buit bemoeidigde de lafhartigsten. In een oogwenk waren de verschillende gebouwen van henden tot boven door die tierende bende doorzocht. Hetgeen geschikt geacht werd om mede te voeren, werd ter zijde gelegd. Jacquelard was woedend. Hij liep op en neder, overal zoekende en vreeselijke verwenschingen uitbrakende, want zijne prooi ontging hem; zijne wraak bleef onvolledig.

« Steek den geheelen boel in brand, » riep hij, « en dat men wel acht geve: als zij zich verschoelen hebben, al ware het in de hel, zullen zij zich moeten vertoonen. »

Hij werd maar al te goed gehoorzaamd. Met moeite schreden wij voort door de diepe wagensporen, die den weg in het bosch doorploegen, nauwelijks twee schreden van ons af konnende zien, aan hevige droefheid ter prooi en vervuld van angst ontrent het lot van Jean-Claude en mijn schoonbroeder, die, nadat zij ons eerst

De kinderen Delporte, 10,00. Eene onbekende, 0,50. Stassen C, 1,00. Peter Bovie, 1,00. N. 1,00. N. 0,22. Paulissen B., 1,00. Naamloos, 5,00. Teunissen, 1,00. Froidmont W., 1,00. N. 1,00. J. Lesale, 1,00. J. Vranken, 1,00. Petrie L., 0,50. Stassen J., 1,00. L. Durlot, 4,00. N. 0,50. J. Froidmont, 2,00. N. 0,50. W. Lowet, 2,50. A. Lowet, 2,50. Stassen F., 1,00. M. Malais, 0,50. Naamloos, 2,00. J. Demollin, 1,00. Jan Lecocq, 2,50. A. Paulissen, 2,00. A. Stassen, 5,00. P. Bovi, 0,50. Naamloos, 10,00. P. Froidmont, 5,00. M. J. Froidmont, 5,00. N. 0,25. N. Coenegracht, 2,00. Naamloos, 2,00. M. C. Froidmont, 2,00. F. Roscamp, 2,00. Froidmont, secretaris, 10,00. N. 1,60. Peter Patrie, 1,00. Ida Vanheeswyck, 2,00. Z. N., 15,00. N., 15,50.

De nieuwjaarsgiften van de parochie van Millen voor den H. Vader Pius IX bedragen de som van drie honderd franken (300 fr.)

De koningen der aarde zijn te voorschijn gekomen en de vorsten zijn te zamen vergaderd tegen den Heer en tegen zijnen Gevaliden.

Laat ons hunne banden breken en hun juk van ons afwerpen.

Die in den hemelen woont, zal hen uitlachen: en de Heer zal ze beschimpen. Ps. 2. V. 2-5-4.

J.-H.-L. SMEETS, pastoor.

De vruchten van 't nieuwe recht.

De samenleving is aan 't wankelen; zij daverd op hare grondvesten en dreigt in te storten; al wat van eenig gewicht is wordt bedreigd; de algemeene welstand lijdt dagelijks meer en meer afbreuk. Frankrijk wordt verwoest, uitgeplunderd, afgebrand; de dood maait er de mannen weg even als de herfstwind de bladeren van de boomen waait.

Daar zijn, zegt men, enkel twee mannen die de schuld van al die kwalen zijn: Napoleon III en Bismarck. De gebeurtenissen hebben den eenen van kant gesteld; dat men zich van den anderen ontmake en alles zal effen komen!

Zoo spreken er velen. Men verkeert in dwaling. De oorzaken van Frankrijk's ongelukken bestaan van over jaren reeds; er ware nu geen Bismarck hadde Frankrijk geen Cavour geduld, en deszelfs werk niet erkend. De ware oorzaak van het kwaad ligt in de nieuwe grondbeginsels waardoor men de macht van het recht vervangen heeft door het recht van de macht, waardoor men erkend heeft dat eene gedane daadzaak goed en wel was, 't is te zeggen waardoor men de arglistigheid, de schelmerij en den moedwil gewettigd en bekrachtigd heeft.

Hoe dikwijls herzeiden wij 't niet: Frankrijk is op eenen dwaanweg; het laat al de misbruiken der macht toe; het bevoordeelt, helpt en verrechtvaardigt overal de heerschzucht, de slinksche begeerten, de aanhechtigen der koningen van welke het niets te vreezen heeft, en die zijnen eigen hoogmoed streelen.

een eind wegs vergezeld hadden, op hunne schreden waren teruggekeerd zonder iets te zeggen.

Plotseling vertoont zich een roode gloed aan de lucht boven onze hoofden als van eenen fellen brand.

« De Beukenhoeve staat in brand! » merkte een onzer aan.

« O ja! de deugenielen houden woord, » sprak de koopvrouw, « maar zal wel lachen, die het laatste licht God is rechtvaardig; uwe beurt zal komen, dat zeg ik u. »

En de brave vrouw deed die woorden vergezeld gaan van een kernachtig gebaar.

Van de hoogte, waarop wij ons bevonden, konden wij doot eene opening in het bosch duidelijk den brand zien; de geheele hoeve stond in laaie vlam.

In de omliggende dorpen luidden de brandklokken; maar rondom het brandende huis stond eene rei roerlooze toeschouwers, die daar alleen schenen post gevat te hebben om alle hulp te beletten.

« Wij hebben niets meer te doen, » sprak de kapellaan, terwijl hij treurig het hoofd schudde « en het zou gevaarlijk kunnen worden hier langer op de achtergeblevenen te wachten. Laten wij onzen weg vervolgen, mijne kinderen; God zal hen beschermen. »

Een uur later hadden wij den tegenover liggenden zoom van het woud bereikt en betraden wij een klein dal, tusschen rotsen en hoog opgaand kreupelhout. Het onweder was overgedreven, de lucht was helder en onbewolkt, terwijl de maan den geheelen omtrek zacht verlichtte.

« Ziedaar de plek, waar wij het eenwenouden beeld van O. L. Vrouw van Fay zullen verborgen, » sprak de eerwerde heer Prince, op eene rots wijzende, welke boven alle andere uitstak. « Wanneer er voor Frankrijk rustiger dagen

Wij waren bevreemd voor de toekomst als wij Frankrijk zagen het alpine gebergte over trekken om den koning van Sardinië te helpen troonen omverwerpen en Italië één maken. Wij aanzagen dezen onrechtvaardigen oorlog als een wissel op zicht getrokken op de samenleving die denzelfden toeliet. Daarna kwam de Oostenrijksche oorlog, en Frankrijk liet Pruisen geworden, zonder eens te zeggen: « let op, gij begaat onrechtvaardigheid. »

Nu wentelt zich dat groot en ongelukkig volk, doodelijk gekwetst, als in een bad van bloed; het boeit op eene wreede wijze zijn missappen uit. Nu vervloekt het den hoogmoed van Bismarck en deszelfs koninklijken meester; het roept op het beschaafde Europa om hulp tegen de kwalen waaronder het gebukt gaat.

De Paus en de geschiedenis.

Het volgende verhaal zal dienen om de bevreemde katholieken gerust te stellen nopens het lot, aan Pius IX voorbehouden. Wij gaan gezwind vijftien eeuwen van de jaarboeken der kerk doorloopen.

In 409, onder Paus Innocentius I, werd de stad Rome der plundering prijs gegeven door Alaric, koning der Visigothen.

In 455, onder den heiligen Leo, werd Rome verwoest door Geric, koning der Vandalen.

In 466, onder den heiligen Hilarius, werd de Eeuwige Stad ingenomen en geplunderd, door Ricimer, generaal van Honorius en van Valentinianus.

In 476, onder den heiligen Simplicius, werd Rome ingenomen door Odoarius, overste der Heralen.

In 556, onder den heiligen Silverius, werd de stad belegerd en ingenomen door Belisarius.

In 546, onder den Paus Vigilius, werd Rome nog ingenomen en verwoest door Totila, koning der Ostrogothen.

In 555, onder Pelagius, werd Rome belegerd en ingenomen door Narsis, generaal van Justinianus.

In 847, onder Leo IV, werd het Vatikaan overweldigd en verwoest door de Sarrazijnen.

In 987, werd Paus Gregorius V in het gevang geworpen door Crescentius ten kastele van St-Angelus en verbleef er twee jaren.

In 1084, werd de heilige Gregorius VII belegerd in het kasteel van St-Angelus, door Hendrik IV, keizer van Duitschland.

In 1247, onder Clemens V, werd de Republiek uitgeroepen te Rome door Nikolaes of Colo de Rienzo, tribuin.

In 1435, onder Nikolaes V werd Stephanus

zullen aanbreken, zult gij dien kostelijken schat hier komen halen om dien weder op het altaar te plaatsen. Mogen die gelukkige dagen welhaast aanbreken! » voegde hij er met diepe aandoening bij, « en moget gij dan, mijne kinderen, voor de geleden rampen honderdvoudig schadeloos gesteld worden! »

Hij zweeg eenige oogenblikken en hervatte toen op ernstigen en plechtigen toon:

« Wat er ook moge gebeuren, mijne kinderen, herinnert u steeds, wat de geboden des Heeren u voorschrijven: dat gij elkander moet beminnen; dat gij uwe vijanden moet vergeven, wie zij ook mogen zijn en wat zij ook jegens u misdreuen hebben; dat gij u noot, onder welk voorwendsel ook, van het goed uws evenaasten meester moogt maken; dat gij steeds degenen te hulp moet komen, die armer zijn dan gij; dat gij over u gestelde machten moet eeren; dat gij niemand moogt bedriegen of verlieden en gij ten allen tijde de deugd en de gerechtigheid moet beoefenen, opdat God u niet onder het getal zijner vijanden verrasse. »

« En thans zegen ik u in den naam van onzen Valer, die in den hemel is en nimmer zijne kinderen vergeet. »

Vervolgens gaf hij ons den zegen en na het beeld van de H. Maagd zorgvuldig in de draperien gewikkeld te hebben, legde hij het in eene spleet van de rots en plaatste er een steen voor, ten einde het aan ieders oog te onttrekken.

IX.

EEN STRIJD OP LEVEN EN DOOD.

Toen de dag aanbreek, bevonden wij ons in veiligheid, opgenomen in gastvrije woningen door medelijdende menschen, die ons, zoo lang de vervolging duurde, herbergden en naar hun beste vermogen verzorgden.

Procari het opperhoofd van de nieuwe latijnsche republiek.

In 1527, werd Paus Clemens VII, gedurende drij maanden in het kasteel van St-Angelus belegerd door de keizer gezinden.

In 1796, onder Pius VI, werden Rome en de Romeinsche Staten in republiek veranderd, en de Paus gevangen gezet.

In 1809, onder Pius VII, werd Rome door het fransch keizerrijk binnengepalmpd, en de Paus stak men in 't gevang.

In 1848, zag zich de heilige Vader Pius IX verplicht uit Rome te vluchten, om aan de Mazzinianen te ontsnappen.

In 1870, is dezelfde Pius IX gevangene van den afvallige Victor Emmanuël.

In de hierboven gedane opsomming reppen wij geen woord nopens de pijnen, door zoo vele opperpriesters verduurd, getuige daarvan drij en dertig onder hen die martelaren voor het geloof en de zaak der kerk stierven; Leo IV, door de Normandiers gevangen gemaakt, Bonifacius VIII dien Philippus de Schoone vervolgde, enz.

De kerk heeft voor haar de onfeilbare beloften van haren goddelijken stichter: « De poorten der hel zullen tegen haar geen vermag hebben. Bericht aan de gevolgers. God is geduldig, omdat hij eeuwig is; maar hij zal op tijd en stond komen. »

Verleden maandag is te Borgloon met de grootste plechtigheid gecelebreerd de lijdendienst van M. den doctor Daris. Talrijke vrienden van den overleden woonden deze treurige ceremonie bij om hem door hunne tegenwoordigheid en hunne gebeden een laatste bewijs hunner achting en toegenegenheid te geven. Alle klassen der samenleving waren er vertegenwoordigd. Men bemerkte er de geestelijkheid van het kanton Borgloon de heeren deken en kapellaans der stad Tongeren, het grootste getal der geneesheeren der provincie, alle vrienden van den overleden der stad Tongeren en der omstreken, de heeren senateur en representanten alsmede een groot getal aanzienlijke personen van het kanton Borgloon.

Vijf redevoeringen zijn uitgesproken; de eerste door den heer doctor Debruyn, de tweede door den heer doctor Bellefroid, de derde door den heer Peeters, de vierde door M. Cambier en de vijfde door den heer senateur G. de Wolmont.

De heeren Peeters en Cambier hebben in 't Vlaamsch gesproken, de andere redenaars hebben het woord in het fransch genomen.

Maar wat was er van Jean-Claude en mijn schoonbroeder geworden? Zij hadden zich niet bij ons gevoegd, en ook niet van zich laten hooren.

Ziehier wat ik later vernam.

Jean-Claude was ten prooi aan een diepe neerslachtigheid, die hem om zoo te zeggen het vermogen benam om te denken en te handelen. Zijn hart klopte hevig, zijn hoofd brandde en eerder werktuigelijk dan wel met bewustzijn van hetgeen hij deed, volgde hij ons op onze vlucht ongeveer twintig schreden ver en bleef toen plotseling staan.

« Kom, laat ons vluchten! » vermaande mijn schoonbroeder, hem trachtende mede te trekken.

« Vluchten? . . . Waarom? . . . »

« Waarom? . . . » hernam Jean Pignot huiverende, « omdat gij uw leven wel even lief zult hebben, als wij allen, zou ik denken. Hoort gij wel dat steeds naderbij komende gedruisch; het zijn de bandieten die ons komen plunderen. Binnen weinige minuten zal de Commandantij omsingeld zijn en wie weet, welk lot ons beschoren is, indien wij in hunne banden vallen. »

« Gij hebt gelijk, Jean, » antwoordde mijn broeder, eene poging doende, om zijne doelheid meester te worden en zich alles te herinneren. « Dat komt, ziet gij, omdat de gebeurtenissen elkander zoo snel opvolgen, dat ik er aan twijfel of ik wel goed bij mijne zinnen ben. Mij dunkt de speelbal te zijn van een akeligen droom. »

« De werkelijkheid is nog akeliger dan een droom zou kunnen wezen. Maar, om Godswil laat ons gaan, of wij zijn verloren. »

« Goed; nog een paar minuten en ik ga met u. »

« Ga niet weder naar binnen, smeek ik u. »

« Het is noodzakelijk; ik heb iets vergeten. »

En Jean-Claude ijde het haast binnens.

In het benden vertrek stond eene kaars, in